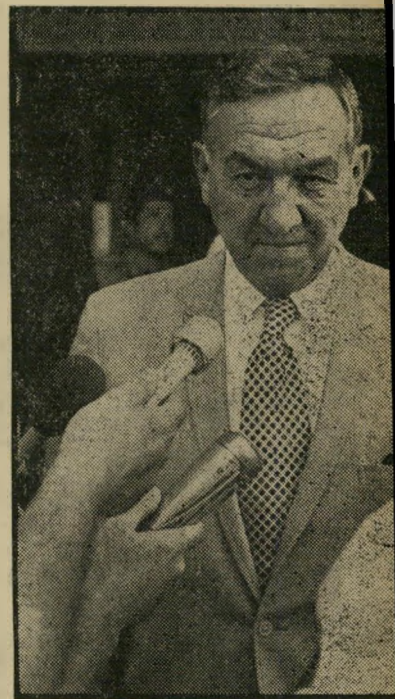

העם

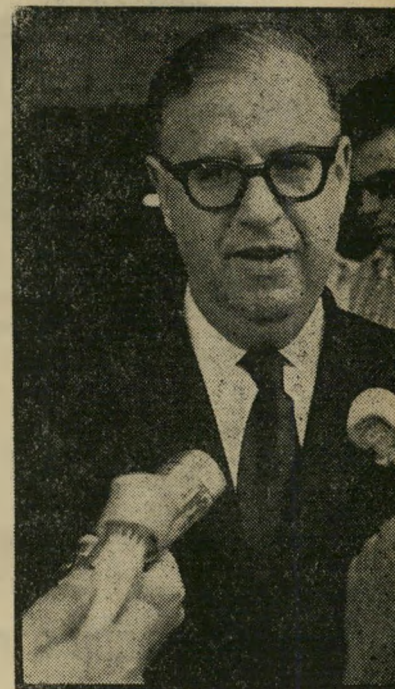
זה לא יכול

לקרות בישראל

ישראלים רבים עקבו השבוע בתמיהה אחרי מה שהתחולל במדינה מרוחקת כמו יפאן. מדינה כל כך מפותחת מבחינה תעשייתית, וכל כך מפגרת מבחינה פוליטית. כיפאן אירע השבוע אסון נורא. הגדול באסונות האוויר בהיסטוריה. מטוס בואינג

סיסקו שותק מדיניות של

אכן שותק אשליה עצמית

מדגם 727. התנגש במטוס קרב של חיל-האוויר היפאני. שני המטוסים התרסקו. 162 נוסעי הבואינג נהרגו. 24 שעות אחרי האסון נטל שר-ההגנה היפאני, קיי צ'י מאסוהרה, את האחריות לאסון על עצמו. הנפעים אשמויים. פעם, לפני 20 שנה, כשהיפאנים עוד היו ברברים, היה שר-ההגנה מבצע במקרה כזה חראקירי יחד עם כל עוזריו וסגניו. היום היפאנים מתקדמים יותר. שר-ההגנה היפאני רק הורע על התפטרותו מתפקידו כתוצאה מאחרי ריאות המוסרית לתאונה. ישראלים רבים קיוו, כי במרוצת השנים

תגיע אולי יפאן למעמדה של ישראל המתקדמת. אז לא יצטרכו שרים יפאנים אפילו להתפטר במקרים כאלה. כל מה שהם יצטרכו לעשות, לפי הדוגמה הישראלית, יהיה להופיע בסרלמנט שלהם ולמסור שם הודעה, שתאשים את טייסי הבואינג באחרי ריאות לתאונה, ואולי גם את הנוסעים עצמם. שגילו קלות דעת נפשעת בבחרם לטוס במטוס.

אורחים

ביקורו של בעל החוב

"היחסים בין ארצות-הברית לישראל מיום היום ליהיים בין החייב לבעל-חוב", אמר השבוע דיפלומאט אמריקאי בישראל. הוא לא פירש מי החייב ומי הוא בעל-החוב, אבל לא קשה היה לנחש את עמדתו.

באותה מידה שהאמריקאים סבורים כי ממשלת ישראל מתנהגת כלפיהם כחייב, שלא נעים לו על שלא עמד בהתחייבותו והוא מנסה לעקוף ולא לפגוש את בעל-חובו, כך גם ממשלת-ישראל סבורה שהאמריקאים מתנהגים כלפי ישראל באותה צורה של התחמקות.

האמריקאים משוכנעים כי ישראל חבה להם חוב פוליטי בצורה של נכונות לפשרה על הסדר חלקי באיזור תעלת-סואץ. ישראל מאמינה כי ארצות-הברית חייבת לה עוד כמות של מטוסים ונשק מתוחכם. ביקורו של ג'וזף סיקו, עוזר שר-החוץ האמריקאי לענייני המזרח התיכון, השבוע בישראל, היה ביקורו של בעל-חוב, אולם מאחר שבעברית יש משמעות כפולה לתור אר זה, והוא מתייחס לחייב ולנושה כאחד, התנהג כל אחד מהצדדים לפי פירוש סמאנטי אחר. סיקו דרש להגיע להסדר. ישראל דרשה נשק.

אין סודות. למרות שניסתה להעמיד פנים כנושה, התנהגה ממשלת ישראל כי חייבת. ההדלפות שקדמו לביקורו של סיקו, קא, כאילו אין הוא רצוי, היו מבישות באותה מידה כמו ההדלפות הרשמיות לעיתונות על מורת רוחה של הממשלה מ"חור סרהטאקט של סיקו", שחבר להגיע לארץ דווקא כשממשלת-ישראל טרודה ועסוקה כולה באירוח וניהול שיהות מדיניות חושי בות עם שר-החוץ הבלגי.

למרות כל אלה הגיעה שעת הפירעון. ראש-הממשלה ושריה היו צריכים להתיישב פנים אל פנים מול סיקו, ולהסביר לו כיצד מתכוונת ישראל לשבור את הקיפאון שנוצר בהתקדמות לקראת הסדר. השיחות שניהל סיקו בסוף השבוע עם שר-החוץ אבא אבן וראש-הממשלה גולדה מאיר, הוגי דרו אומנם כסודיות ביותר, אולם שום דבר אינו עוד סודי במדינת ישראל.

הסדר חדש. המקורות הרשמיים רמי זו כי ממשלת ישראל מאוכזבת מכך שסיסקו לא הביא עימו שום הצעות חדשות. אלא שאיש לא הבטיח לממשלת-ישראל הצעות חדשות. רק מדיניות האשליה העצמית של הממשלה, היא שהביאה אותה להניח שניתן יהיה לה לשמור על הסטאטוס קוו של הפסקת-האש בתעלה לעולם ועד ולדחות את הקץ בדרישה לפתרונות חדשים חדשים לבקרים.

זה יכול להיות מישחק מדיני משעשע, אלא שלארצות-הברית אין כל כוונה לשחק בו. היא רוצה את הגשמת התוכניות הישנות, וזוהי מטרת ביקורו הנוכחי של ג'וזף סיקו בישראל.

המצב הזכיר את הבדיחה על אותו יהודי שהיה חייב לחברו 100 אלף ל"י. אחרי רי חודשים רבים הציע החייב לבעל חובו הסדר פשרה: הוא יחזיר לו רק מחצית החוב, 50 אלף ל"י, תוך שלושה חודשים. בעל החוב, שהסדר זה נראה לו כסיכוי להציל חלק מכספו, הסכים לפשרה. אחרי שנה, כשהחייב לא עמד בחובו, התנפל עליו בעל החוב: "גולן! מדוע אינך מחזיר לי את הכסף שאתה חייב לי? הרי הגענו להסדר?" השיב לו החייב: "מיה הרעש? הגענו להסדר בקשר לחוב של 100 אלף לירות, נגיע להסדר גם על חוב של 50 אלף לירות!"

ממשלת ישראל נהגה בדיוק כמו החייב בבדיחה. היא רצתה הסדר חדש, לפי אותם התנאים של ההסכם הקודם שלא קיימה. אלא שממשלת ארצות-הברית, כפי שהביא היר סיקו השבוע, עדיין עמדה על קיום ההסכם הראשון.

כמו "מיסמכי הפנטגון", הם חושפים

את הכזבים של דור שלם

מיסמכי בן-גוריון

"מדוע פורק הפלמ"ח? — שאלה-הלצה ניצחית זו הסעירה החדש שוב את הארץ. בעיקבות מישר-טלוויזיה אווילי, פרצו גדולי וקטני המדינה בסערה נועמת, מין התקפה קולקטיבית של ילדותיות שניה, כשכל אחד חוזר כמו תוכי על הסענות וההאשמות של ימי נעוריו. ואילו השאלה המכרעת של המדינה — "מדוע לא קם השלום?" — נשכחה לגמרי.

לכן לא שם איש לב למיסמך ההיסטורי, שפורסם במשך חודש שלם בעיתון הנסוק ביותר במדינה, פרי עטו של המנהיג החשוב ביותר בתולדות המדינה — דויד בן-גוריון.

הנשיא אייזנהאוז

אולי מפני שמעטים קראו מיסמך ארוך ומייגע זה, על רבבות מילותיו, והחזרות האינסופיות שבו. אולם מיסמך זה הוא חומר-נפץ מאין כמוהו — גילוי המפוצץ אחת ודתמיר את האגדה מס' 1 של המישטר הקיים במדינה: "ממשלת ישראל פעלה תמיד למען השלום, הערבים היבלו תמיד בכל פעולת-שלום". בן-גוריון עצמו התכוון, כמובן, להוכיח את נכונות האגדה. אולם כמו בילעם המנוח, אמר את הוויכוח ממה שהתכוון לומר. המיסמך הקרוי "המשא-והמתן הסודי בין ישראל לנאצר" מוכיח בעליל, מפי בעל-הדבר, כי: ● בראשית 1956, עשרה חודשים לפני מיכצעפיני, היה גמאל

מאת אורי אבנרי

עבד-אדינאצר מוכן למשא-ומתן לשלום, אחרי מילוי תנאים מסויימים, ● עבד-אדינאצר היה מוכן לסכן את עצמו לא מעט בדיונים על כך, ● לא היתה זאת נכונות חד-פעמית, אלא שבוטאה על-ידו שוב ושוב לפני ואחרי כך, ● ממשלת ישראל סירבה לבצע אף את התווזה הקטנה ביותר בעמדותיה הנוקשות, כדי לאפשר משא-ומתן כזה, ● ממשלת ישראל היתה אדישה לגבי הסוכנוי ההיפומורי, ושכך מחשבותיה, מעשייה ומשאביה הוקדשו להשגת יעד אחד ויחירי: נשק, נשק, נשק.

"נאצר פחד מכדור"

דויד בן-גוריון כבר רמז פעמים אחדות בעבר על משא-ומתן סודי, שהתנהל כביכול בינו ובין עבד-אדינאצר. הוא יצר את הרושם שבמשא-ומתן זה הוא הציע